

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

1° NOVEMBER 1936

No. 21

41e JAARGANG

»Raadpleeg den Heere in al uwe werken; en Hij zal u tot het goede leiden.«
Alma 37:37.

Hoofdkantoor der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te Salt Lake City, Utah. Vanuit dit gebouw worden door het Eerste Presidentschap en het Quorum der Twaalven de vele Kerkwerkzaamheden — Priesterschap, Zendingsarbeid, Tempelwerk en de talrijke Kerkbelangen geregeld en behartigd.

PRIESTERSCHAP

Door David O. McKay, van den Raad der Twaalven

Priesterschap is zeer nauw aan de Godheid verwant. Het is het gezag en de macht, welke slechts zijn oorsprong vindt in den Eeuwigen Vader en Zijn Zoon Jezus Christus. Wij spreken van zekere machten en rechten, welke de president van de Vereenigde Staten bezit, van rechten en voorrechten van het Congres, van de macht, welke de Hoogste Gerechtshof der Vereenigde Staten bezit en de herkomst van dergelijk gezag kunnen wij ons gemakkelijk indenken. Uiteindelijk is deze oorsprong gevestigd in het volk als een georganiseerd lichaam. Wanneer men echter de herkomst van het Priesterschap zoekt, vindt men geen anderen rang naast God Zelf. Het is in Hem gevestigd. Van Hem gaat het uit.

Daar het priesterschap aldus van den Vader is, volgt hieruit, dat Hij alleen het aan een ander overdraagt. Derhalve moet het priesterschap, door den mensch gedragen, immer een overgedragen gezag zijn. Er is nimmer een menschelijk wezen in de wereld geweest, die het recht had, zich de macht en autoriteit van het priesterschap aan te matigen. Zooals een gezant van een regeering alleen die macht uitoefent, welke hem is gegeven door zijn regeering, handelt een man, die is aangesteld, om de Godheid te vertegenwoordigen, slechts door de deugd van de machten en rechten, op hem overgedragen. Wanneer echter zulk gezag is gegeven, brengt het binnen zekere grenzen al de voorrechten van een „volmacht” met zich, waardoor dus iemand het recht heeft, in een anders plaats te handelen. Alle officiële handelingen, volgens zulk een volmacht verricht, zijn bindend, alsof de persoon zelf deze had uitgevoerd.

Het priesterschap is een beginsel van macht. Zich een beginsel in zijn abstracte vorm te schilderen, is moeilijk, zoo niet geheel onmogelijk. Wij kunnen het slechts verklaren, zooals in de menschelijke daad geuit. Een beginsel is iets, dat aan alles verwant is, terwijl het zijn aard bepaalt. Ik heb alreeds verklaard, hoe het priesterschap in den Almachtige woont. Het is daarom eeuwig. Daar het uitdrukking vindt in het leven, openbaart het macht. Wij kunnen de macht van het priesterschap als zijnde alom tegenwoordig vergelijken met een waterreservoir. Zulk een macht wordt slechts productief voor het goede, wanneer de vrijgelaten macht actief wordt in de valleien, velden, tuinen en gelukkige tehuizen. Zoo is ook het priesterschap slechts een beginsel van macht, wanneer het actief wordt in het leven der menschen en hun hart en verlangens tot God wendt en dienstbetoon jegens hun medemenschen ingeeft.

Strikt genomen is het priesterschap als overgedragen macht een persoonlijke verwerving. Op goddelijk bevel vereenigen de mannen, die zijn aangesteld, om in speciale ambten in het priesterschap dienstbaar te zijn, zich in quorums. Aldus komt deze macht dus

tot uitdrukking in groepen zoowel als in personen. Het quorum is de gelegenheid voor mannen van gelijke aspiraties, elkander te kennen, lief te hebben en te helpen. „Leven is niet slechts voor zichzelf leven”.

Voor het functioneeren van een quorum moet er een Kerkorganisatie zijn. In de geschiedenis van God's handelingen met de menschen hebben profeten persoonlijk het heilig priesterschap gedragen ten tijde, wanneer er geen geregeld georganiseerde Kerk op aarde was, doch nimmer is er onder zulke omstandigheden een quorum van het priesterschap georganiseerd. Daarom is de Kerk het middel, waardoor het gezag van het priesterschap juist kan worden uitgeoefend en gediend. Waar de volle autoriteit van het priesterschap op aarde is, dient een kerkorganisatie te worden gehandhaafd. Daartegenover kan er geen ware Kerk zijn zonder de goddelijke autoriteit van het heilig priesterschap. Ter bevestiging van dit feit heeft President Joseph F. Smith gezegd :

„Geen verordening van het Evangelie kan aannemelijk voor God en doeltreffend voor den mensch worden uitgevoerd behalve door zijn gezag en macht, en zekerlijk is er geen verordening of wet door den Almachtige in het groote verlossingsplan ingesteld, welke niet voor de zaligheid of verhooging van Zijn kinderen noodzakelijk is. Daarom, waar het Melchizedeksche of heilig priesterschap niet bestaat, kan er geen ware kerk van Christus in haar volheid zijn. Wanneer dit priesterschap niet onder de menschen te vinden is, zijn zij verstoken van de macht van God en daarom van de ware wetenschap van theologie, of de Kerk en godsdienst van Jezus Christus, Die de Groote Hoogepriester en Apostel van onze zaligheid is.” (*Gospel Doctrine*, blz. 236-237).

De wereld is vol organisaties en regeeringen van verschillend soort, van kerken van velerlei richtingen, doch slechts wanneer een elk een element of elementen van eeuwige waarheid bezit en in die waarheid verblijft, zal ze blijven bestaan. De door menschen ingestelde organisaties komen voortdurend voort, bestaan een korten tijd en sterven dan weer uit. Slechts de Kerk, welke de eeuwige macht en autoriteit van het heilig priesterschap bezit en daarin verblijft, kan eeuwig voortduren. Juist voor en na het jaar 1830 kwamen veel onderwijzende en economische organisaties naar voren, als een sociaal- en godsdienstig-zieke wereld aangeboden geneesmiddelen. Zij bloeiden een tijdje en verwelkten dan weer. Deze werden gevolgd door andere, die eveneens ondoeltreffend bleken te zijn voor het genezen der kwalen, waarvoor men genezing zocht. In datzelfde jaar echter heeft God door een ongeleerden en onbekenden jongen een organisatie gevestigd, welke is blijven bestaan en welke voor immer zal blijven bestaan, eenvoudig vanwege de goddelijke macht, waardoor die Kerk werd georganiseerd, de macht van het priesterschap naar de orde van den Zoon van God. Op die Kerk kunnen wij de woorden toepassen van iemand, die spreekt van „God's waarheid en getrouw-

heid, welke gelijk zijn aan de oceaen, machtig, onpeilbaar, voortreffelijk, dezelfde in haar majesteit, haar onuitputtelijke volheid, gisteren, heden en voor eeuwig; dezelfde in kalmte en storm, bij dag en bij nacht; onveranderlijk terwijl generaties komen en gaan; eeuwig, terwijl de eeuwen voortrollen."

Er zijn twee voorwaarden, welke in verband met het priesterschap immer in gedachten moeten worden gehouden. De eerste er van is de persoonlijke waardigheid, om het te ontvangen. De tweede is de dienstbetoon, welke men de Kerk en zijn medemenschen kan bewijzen.

Wanneer men het feit erkent, dat de Schepper de eeuwige en eeuwigdurende bron van deze macht is, dat Hij alleen die kan leiden terwijl die bezitten beteekent, dat men als gevolmachtigd vertegenwoordiger het recht van directe gemeenschap met God heeft, hoe redelijk en toch verheven zijn dan de volgende voorrechten en zegeningen, welke door het bezit van de macht en autoriteit van het Melchizedeksche priesterschap mogelijk zijn.

De volgende vijf zegeningen zijn de schoonste, welke het menschelijk verstand zich kan denken. Het priesterschap geeft het recht om:

1. de sleutelen van alle geestelijke zegeningen der Kerk te houden;
2. het voorrecht te genieten tot het ontvangen van verborgenheden aangaande het koninkrijk der hemelen;
3. de hemelen voor zich geopend te hebben;
4. met de algemeene vergadering en Kerk van den Eerstgeborene in verbinding te staan en
5. de gemeenschap van God den Vader en Jezus, den Middelaar van het nieuwe verbond, te genieten.

Een man, die aldus in gemeenschap met zijn God staat, zal zijn leven als iets schoons beschouwen; zijn inzicht in het kiezen tusschen goed en kwaad wordt verscherpt; zijn gevoelens zijn zacht en meegaand, doch zijn geest is sterk en kloekmoedig in het verdedigen van het recht; hij zal het priesterschap als een nimmer uitgeputte bron van geluk beschouwen — een bron levenswater, opspringende tot in het eeuwige leven.

Millennial Star, 17 Aug. 1933.

KERKNIEUWS VAN OVERAL

Nogmaals het Sociaal Welzijnsplan

Met betrekking tot bedoeld Kerkplan verscheen in de *Evening Standard*, Londen van 16 October 1936 een artikel. Nadat was aangetoond, dat de Mormonen hun bekwaamheid toonen, den steun in deze moeilijke tijden zelf ter hand te nemen, terwijl de meeste organisaties deze steunregeling van regeeringswege verwachten, luidde het artikel als volgt:

„Zij voorzien in voedsel, onderdak en een zekere cultuur. Aangezien het systeem in Utah zooveel succes heeft afgeworpen, is er een comité gevormd, teneinde dit ook in andere landen door te voeren, zooals in het Britsche rijk, Frankrijk, Duitschland en Tsjecho-Slowakije”.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 4en en 5en Zondag in November 1936.

HOOFDSTUK XX.

(Vervolg)

Een merkwaardige genezing onderweg ¹⁾

Terwijl Jezus naar het huis van Jairus liep met een groote menigte menschen, welke zich om Hem verdrong, werd de voortgang van het gezelschap belemmerd door een ander ziektegeval. In de menigte was een vrouw, die reeds twaalf jaar leed aan een ernstige kwaal, welke herhaalde bloedvloeiing met zich bracht. Zij had alhetgeen zij bezat, aan medische behandeling besteed en „zij had veel geleden van vele medicijnmeesters”, doch was steeds erger geworden. Zij baande zich een weg door de menigte en terwijl zij Christus in den rug naderde, raakte zij Zijn kled aan. Want zij zeide: „Indien ik maar Zijne kleederen mag aanraken, zal ik gezond worden”. De uitwerking was meer dan betooverend; onmiddellijk voelde zij de aandoening van gezondheid door haar lichaam en wist, dat zij van haar ziekte genezen was. Haar doel was bereikt, den door haar verlangden zegen had zij verkregen en zij trachtte aan de aandacht te ontsnappen, door zich haastig weer in de menigte terug te trekken. Doch haar aanraking was voor den Meester niet onopgemerkt gebleven. Hij wendde Zich tot de menigte en vroeg: „Wie heeft Mijne kleederen aangeraakt”, of zooals Lukas schrijft: „Wie is het, die Mij heeft aangeraakt?” Toen de menschen het ontkenden, sprak de onstuimige Petrus voor zichzelf en de anderen en zeide: „Meester, de scharen drukken en verdringen U en zegt Gij: „Wie is het, die Mij aangeraakt heeft?” Doch Jezus antwoordde: „Iemand heeft Mij aangeraakt; want Ik heb bekend, dat kracht van Mij uitgegaan is”.

De vrouw, die zag, dat zij niet zonder herkend te worden, kon ontsnappen, kwam bevend naar voren terwijl zij voor den Heere nederknielde, beled zij, wat zij had gedaan, haar reden om zulks te doen en het weldadige gevolg. Indien zij een berisping had verwacht, werd haar vrees geheel verbannen, want Jezus sprak haar op eerbiedigen en vriendelijken toon toe en zeide: „Dochter; wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede” en zooals Markus er aan toevoegt: „en zijt genezen van deze uwe kwaal”.

Het geloof van deze vrouw was oprecht en vrij van veinzerij, niettemin was het in zekeren zin onvolkomen. Zij geloofde, dat de invloed van Christus' persoon en zelfs het aanraken van Zijn kled een genezend middel waren voldoende om haar van haar ziekte te genezen; doch zij besepte niet, dat de macht tot genezen innerlijk onafscheidelijk daaraan verbonden was en door Zijn wil

¹⁾ Mark. 5: 25-34; Matth. 9: 20-22; Luk. 8: 43-48.

kon worden uitgeoefend en wanneer de invloed van geloof deze zou oproepen. Waarlijk, haar geloof was al ten deele beloond, doch van grooter waarde dan de lichamelijke genezing van haar ziekte zou voor haar de verzekering zijn, dat de goddelijke Geneesheer het verlangen van haar hart had bevredigd en dat het geloof, hetwelk zij had getoond, door Hem was aanvaard. Ten-einde haar verkeerde opvatting goed te maken en haar geloof te bevestigen, bracht Jezus haar vriendelijk tot de bekentenis, welke het haar door haar kennis aangaande de groote bevrijding, welke zij had ervaren, gemakkelijker moet hebben gemaakt. Hij bevestigde de genezing en liet haar heengaan met de troostrijke verzekering, dat haar herstel blijvend was.

In tegenstelling met de vele genezingsgevallen, waarbij de Heere den gezegenden gebod, niemand te zeggen, hoe en door wien zij werden genezen, zien wij hier, dat hieraan door Zijn eigen handelwijze ruchtbaarheid werd gegeven en dat tevens, terwijl geheimhouding door de ontvangster van den zegen werd verlangd. De doeleinden en beweegredenen van Jezus kunnen door den mensch slechts moeilijk worden begrepen; doch in het geval van deze vrouw zien wij de mogelijkheid, dat vreemde en onware verhalen in omloop zouden komen en het schijnt verstandiger te zijn geweest toen en daar de waarheid duidelijk te maken. Bovendien werd de geestelijke waarde van het wonder grootelijks verhoogd door de bekentenis van de vrouw en door des Heeren minzame verzekering.

Let wel op de beteekenisvolle uitspraak: „Uw geloof heeft u behouden”. Geloof is op zichzelf een beginsel van macht; ¹⁾ en door zijn aanwezigheid of afwezigheid, door zijn volheid of geringheid werd en wordt zelfs de Heere in het uitstorten of onthouden van zegeningen beïnvloed en in groote mate beheerscht; want Hij bedient volgens de wet en niet met wisselvalligheid of onzekerheid. Wij lezen, dat op zekere keer en plaats Jezus „aldaar geene kracht kon doen”, wegens het ongelooft van het volk. ²⁾ De moderne openbaring geeft nader aan, dat geloof om te worden genezen een der gaven van den Geest is, overeenkomstig het betonen van geloof in het genezen van anderen door het uitoefenen van de macht van het heilig priesterschap. ³⁾

De vraag van onzen Heere, wie Hem had aangeraakt in de menigte, geeft ons een ander voorbeeld, dat Hij vragen stelde met een doel, terwijl Hij gemakkelijk de feiten direct had kunnen vaststellen en zonder de hulp van anderen. Er was een speciaal doel in de vraag, zoals iedere leeraar in het ondervragen van zijn leerlingen een onderwijsmethode vindt. ⁴⁾

Doch er schuilde in de vraag van Christus: „Wie is het, die

¹⁾ *Artikelen des Geloofs*, V: 11-13.

²⁾ Mark. 6: 5, 6; Vergelijk Matth. 13: 58.

³⁾ *Leer en Verbonden* 46: 19; vergelijk Matth. 8: 10; 9: 28, 29. Hand. 14: 9.

⁴⁾ Aanteekening 8.

Mij aangeraakt heeft?" een diepere beteekenis dan er slechts zou zijn opgesloten in een eenvoudige navraag naar een persoon zelf; en dit wordt bewezen door de verdere woorden van den Heere: „Iemand heeft Mij aangeraakt; want Ik heb bekend, dat er kracht van Mij uitgegaan is". De gewone uitwendige handeling, waardoor Zijn wonderen werden gewrocht, was een woord of een gebod, somtijds gepaard gaande met het opleggen der handen en met een of andere lichamelijke bediening, zooals het bestrijken der oogen van den blinde.¹⁾ Dat er van het daadwerkelijk geven van Zijn eigen kracht aan den zieke, dien Hij genas, sprake was, wordt door het laatstbehandelde voorval bewezen. Het passief geloof van de zijde van een aanstaanden ontvanger der zegening is onvoldoende; slechts wanneer het wordt levend gemaakt door actief geloof, is het een macht; zoo moet eveneens bij iemand, die in de van God gegeven autoriteit bedient, lichamelijke en geestelijke kracht werkzaam zijn, wil de bediening inderdaad doeltreffend zijn.

De blinden zien en de stommen spreken.²⁾

Door Mattheus wordt er gewag van gemaakt, dat kort na het opwekken van het dochttertje van Jairus zich twee andere gebeurtenissen van wonderlijke genezing voordeden. Toen Jezus door de straten van Kapernaum liep, mogelijk na Zijn vertrek uit het huis van den overste der synagoge, volgden twee blinden Hem, roepende: „Gij, Zoon Davids, ontferm U onzer!" Deze aanspreektitel werd ook op verschillende tijden door anderen gebruikt, en in geen dezer gevallen vinden wij opgeteekend, dat de Heere zulks ontkende of tegen het gebruik er van tegenwerpingen maakte.³⁾ Jezus bleef op dit geroep van de blinden niet staan en de twee blinde menschen volgden Hem, gingen zelfs achter Hem het huis binnen. Toen sprak Hij tot hen en vroeg: „Gelooft gij, dat Ik dat doen kan? En zij antwoordden: „Ja, Heere". Hun volhardend volgen van den Heere was het bewijs van hun geloof, dat Hij hen op de een of andere hun onbekende en wonderlijke wijze kon helpen; en zij beleden vaardig en openlijk dat geloof. Onze Heere raakte hun oogen aan en zeide: „U geschiede naar Uw geloof". De uitwerking volgde onmiddellijk; hun oogen werden geopend. Hun werd nadrukkelijk verboden, iets omtrent het geval aan anderen te zeggen, doch zij, verheugd over de onschatbare zegen, weer te kunnen zien, „hebben Hem ruchtbaar gemaakt door dat geheele land". In zooverre wij de onzekere draden van de volgorde der werken van Christus kunnen ontwarren, is dit het eerste met bijkomstige bijzonderheden opgeteekende voorval, waarbij de Heere den blinden het gezicht wedergaf. Vele merkwaardige gevallen volgden.⁴⁾

¹⁾ Matth. 8:3; Luk. 4:40; 13:13; Joh. 9:6; vergelijk Mark. 6:5; 7:33; 8:23.

²⁾ Matth. 9:27-35.

³⁾ Matth. 15:22; 20:30, 31; Mark. 10:47, 48; Luk. 18:38, 39.

⁴⁾ Aanteekening 9.

Aanteekeningen

8. **Waarom stelde Jezus vragen?** Wij hebben reeds vele voorvallen besproken, welke blijk gaven, dat Christus een wat de mensch zou noemen bovenmenschenlijke kennis bezat, welke zelfs zoover reikte, dat onuitgesproken gedachten konden worden gelezen. Sommige menschen vinden het moeilijk deze verheven eigenschap overeen te brengen met het feit, dat Jezus dikwijls vragen stelde, zelfs omtrent zaken van ondergeschikt belang. Wij dienen te beseffen, dat zelfs volmaakte kennis de gepastheid van vragen-stellen niet kan uitsluiten en bovendien, dat zelfs alwetendheid het steeds zich bewust zijn van alles, wat er is, niet in zich sluit. Ongetwijfeld had Jezus door Zijn van den Vader op Hem overgedragen goddelijke eigenschappen de macht, Zichzelf te overtuigen van de feiten, welke Hij wenschte te weten en wel door middelen, welke anderen niet bezaten; niettemin zien wij herhaaldelijk, dat Hij omtrent bijkomstige bijzonderheden vragen stelde (Mark. 9:21; 8:27; Matth. 16:13; Luk. 8:45) en dit deed Hij zelfs na Zijn opstanding (Luk. 24:41; Joh. 21:5; B. v. M., 3 Nephi 17:7).

Dat ondervragen een der doeltreffendste middelen tot verstandsontwikkeling is, toonen de methoden, door de beste menschelijke leeraars gevolgd, aan. Trench (*Notes on the Miracles* blz. 148-9) wijst als volgt zeer leerzaam op de les, welke te vinden is in de vraag van den Heere omtrent de vrouw, die van haar ziekte werd genezen: Zeer gemakkelijk kan worden beweerd, dat het voor den Heere niet in overeenstemming met de absolute waarheid zou zijn geweest, onwetendheid te veinzen en de vraag te stellen, welke Hij deed, terwijl Hij daarentegen toch zeer goed wist, wat Hij aldus stilzwijgend wilde te kennen geven, niet te weten. Kan men van een vader, die aan zijn kinderen vraagt „Wie heeft dit gedaan”, hoewel hij, dit vragende, het wel weet, doch tezelfdertijd den schuldige tot een volledige bekentenis wil brengen en hem zoodoende in een begenadigden toestand wil plaatsen, zeggen, dat hij op de een of andere wijze de wet der hoogste waarheid overtreedt? Dezelfde overtreding zou dan te vinden zijn in Eliza's „Van waar, Gehazi?” (2 Kon. 5:25), terwijl zijn hart den geheelen weg, welchen deze gegaan had, met zijn dienstknecht medeging; en zelfs in de vraag van God Zelf tot Adam: „Waar zijt gij?” (Gen. 3:9) en tot Kaïn „Waar is Habel, uw broeder?” (Gen. 4:9). In ieder geval is er een moreel doel in de vraag, een geboden gelegenheid, om zelfs op het laatste moment nog ten minste een gedeelte van de fout goed te maken door een openhartige bekentenis.”

9. **De blinden zien.** In zijn verhandeling omtrent de wonderlijke genezing van de twee blinde mannen, die Jezus in huis gevolgd waren, zegt Trench (*Notes on the Miracles of our Lord*, blz. 152): „Wij hebben hier de eerste dier vele genezingen van de blinden, in de Evangeliën opgeteekend (Matth. 12:22; 20:30; 21:14; Joh. 9) of daarop gezinspeeld (Matth. 11:5); een elk er van een letterlijke vervulling van dat profetische woord van Jesaja aangaande de dagen van den Messias: „Alsdan zullen der blinden oogen opengedaan worden” (35:5). Hoe veelvuldig deze wonderen ook zijn, toch is geen er van zonder eigen opvallende hoofdtrekken. Dat zij zoo talrijk zijn, is niets wonderlijks, of wij het feit van een natuurlijk of geestelijk standpunt bezien. Natuurlijkerwijze beschouwd, behoeven zij ons niet te verbazen, indien wij in gedachten houden, hoe veelvuldiger deze ellende in het Oosten voorkomt dan bij ons. Van geestelijk standpunt bezien, behoeven wij er slechts aan te denken, hoe gewoonlijk zonde in de Schriften als een moreele blindheid wordt beschouwd (Deut. 28:29; Jes. 59:10; Job 12:25; Zef. 1:17) en bevrijding van zonde als een wegnemen van deze blindheid (Jes. 6:9, 10; 43:8; Ef. 1:18; Matth. 15:14) en wij zouden dadelijk ontdekken, hoe juist het was, dat Hij, Die „het licht der wereld” was, vaak werken zou verrichten, welke zoo terecht dat hoogere werk, hetwelk Hij in de wereld kwam verrichten, symboliseert.”

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Nederlandsch Zendingsgebeuren in Utah's Kerktijdschriften

Dat ook de gedenkwaardige gebeurtenissen in onze Zending gaarne onder de aandacht van onze geloofsgenooten in Amerika worden gebracht moge blijken uit het feit, dat in de *Deseret News*, een courant welke op een zeer groote oplage kan bogen, een artikel verscheen, hetwelk de geheele voorpagina dier courant besloeg, en waarin een nauwgezet verslag wordt uitgebracht van de wijze, waarop de Nederlandsche Zending door middel van schouwspel, zang, muziek en vergaderingen, het heuglijk feit van haar „geboorte” heeft herdacht. Met verscheidene foto's der tableaux alsmede foto's van Pres. Jos. F. Merrill en Pres. T. Edgar Lyon was dit artikel verlucht. Een waardeerend woord aan allen, die tot het welslagen van deze viering hebben bijgedragen, werd niet onthouden, getuige deze enkele phraeses:

„Meer dan iets anders was het schouwspel, hetwelk de openingsbijeenkomst dezer viering tot een triomf deed zijn. Voorbereid door President en zuster T. E. Lyon en de ouderlingen William Mulder en S. van Dongen, was dit schouwspel een bijzondere demonstratie, van wat met plaatselijke talenten onder juiste leiding te bereiken is. . . . Het eindresultaat was buitengewoon, een succes, dat gezien de omstandigheden, waaronder dit alles werd tot stand gebracht, inderdaad vermeldenswaard is. Als iets schoons hield het schouwspel een duizend toespraken”.

Ook aan de aandacht van onzen voormaligen Europeeschen Zendingspresident was dit alles geenszins ontgaan, hetgeen moge blijken uit het onderstaande:

„Aan het einde van zijn week-verblijf in Holland, verklaarde President Merrill enthousiast dat door de gebeurtenissen, welke op zichzelf reeds schitterend waren, zijn oogen waren geopend voor de daarin vervatte, zoo beteekenisvolle mogelijkheden der toekomst. De geest zijner opmerking kenmerkt de echtheid van de 1936-viering, welke een doeltreffende rol speelt als een der sterke propagandamiddelen in een vereend pogen, de gemeenten, waar Laterdaagsche Heiligen wonen, „Mormonbewust” te maken. De gebeurtenissen van den laatsten tijd toonen aan, dat een nieuwe uitbreidingsperiode is ingeluid”.

En wanneer wij spreken over de gebeurtenissen van den laatsten tijd, dan denken wij niet in de laatste plaats aan de herdenkings-

samenkomst, op 1 October j.l. te Broek o/Akkerwoude gehouden, voor nadere bijzonderheden, waarvan wordt verwezen naar *De Ster* van 15 October.

Door President T. E. Lyon werd voor de *Improvement Era*, (het tijdschrift van de Priesterschaps-quorums, Onderlinge Ontwikkelingsvereniging, Onderwijs- en andere afdeelingen der Kerk) hierover een zeer interessant artikel geschreven, geïllustreerd met foto's van de doopplaats der eerste leden in Nederland, het huisje, waarin Gerrit van der Woude en zijn vrouw woonde en de drie Friezen, waarvan één zich nog goed deze eerste doopplechtigheid herinnerde. Omtrent het gesprek met deze mannen, hetwelk zooveel opheldering gaf in een zaak, welke door den loop der tijden zulke vage gegevens had achtergelaten, alsmede de bijzondere wijze, waarop President Lyon met deze mannen in aanraking kwam, laat schrijfster dezès, gezien de omstandigheid, dat dit voor ons Hollandsche leden, van bijzonder belang is, eenige zinsneden uit bedoeld artikel volgen :

„Gewapend met vage mededeelingen ging ik den hoofdweg naar het dorp Akkerwoude op. . . . . Een vriendelijke landbouwer gaf me den weg naar Broek aan, door met zijn stok naar een groep boomen in het zuidwesten te wijzen. Plotseling zwenkte de weg naar links en een eindje verderop kwam ik op een kruispunt van twee wegen uit. Daar aangekomen, ging ik naar rechts, zooals de man me had aangeduid, doch na enkele stappen kwam een gevoel over me, dat ik terug moest gaan. Niet wetend, wat te doen, herinnerde ik me, dat een eindje terug bij een boerenwoning enkele boeren zaten, in druk gesprek gewikkeld. Ik besloot terug te gaan en verder te informeeren. . . . . Na wederzijdsche groeten vroeg ik den weg naar Broek en vernam, dat de weg links moest worden genomen. Na bedankt te hebben voor hun hulp wilde ik heengaan, doch voelde me gedrongen, nog een vraag te stellen. Ik vroeg hem, of ze hier reeds lang woonden. Een bevestigend antwoord van de drie. . . . . leidde tot de vraag: „Herinnert u zich van der Woude, die ongeveer vijftig jaar geleden in Broek woonde?” Dit zette deze grijsaards aan het ophalen van vroegere dagen. . . . .

Toen vroeg een hunner plotseling: „bedoelt u Gerrit van der Woude?” Daarna volgde een reeks mededeelingen, die mij ervan overtuigde, dat ik naar de juiste plaats was geleid. Hier waren drie oude mannen en een vrouw (de vrouw van een hunner, die inmiddels ook in 't gesprek was betrokken), uit verschillende deelen der streek, die op dien bijzonderen dag waren te zamen gekomen, om oude en nieuwe dingen te bebabbelen. . . . .

Voor dat wij zoover met het gesprek waren gevorderd, hadden mijn nieuwe vrienden geraden, dat ik een „Mormoon” was en daarom was het onderwerp over den doop gemakkelijk in te leiden. . . .

Nadat ik mij naar de aangewezen plaats had begeven — het was slechts op korten afstand van den weg, welchen ik tevoren

was gegaan — vond ik de aan mij beschreven plaats. Een vriendelijke molenaar liet mij op zijn veld toe, om naar het openlucht-doopvont te zoeken. . . . Toen ik weer naar de Ros-boerderij wilde teruggaan, zag ik de drie boeren mij tegemoet komen, zoo snel als hun stramme en rheumatische beenen hun dit toelieten. Toen zij naderbij kwamen, vroegen ze, of ik de plaats had kunnen vinden. Na mijn bevestigend antwoord zeide Jan Pruik met een tinteling in zijn oogen: „Ik weet nog iets over die gebeurtenis, waarvan ik wed, dat u niets afweet.” Met nadruk vertelde hij, dat hij, nadat ik de boerderij had verlaten, het geval nog eens overdacht had en ergens uit het grijze verleden vandaan kwam een herinnering van die eerste doopvergadering. Hij wist niet, of hij het als een ventje van een jaar of vier en half zelf gezien had of dat hij de geschiedenis door zijn ouders, die daarbij tegenwoordig waren, had hooren vertellen. Van een ding was hij echter zeker en dat was dat er een derde — een dame — op denzelfden avond als broeder en zuster van der Woude gedoopt was. „Dat wist u niet hè?”, vroeg hij.

Voor mij was het een bewijs, dat ik te doen had met menschen, die zich de gebeurtenissen werkelijk herinnerden en ze niet slechts verzonnen, om een vreemdeling uit Amerika bezig te houden. . . .

Jan de Jong (een der mannen) woonde in Broek en daar het tegen lunchtijd liep, zeide hij, dat hij met me mee zou loopen om mij de woning van de familie van der Woude te wijzen. Behoudens een kleine restauratie staat het kleine roodsteenen huisje er bijna nog precies zooals het daar stond, toen dit echtpaar daar ongeveer 50 jaren geleden woonde.

Tot zoover het relaas der gebeurtenissen, hetwelk ik meende, ook de leden in deze Zending niet te mogen onthouden, gezien de wijze, waarop deze voorbereidingen werden „geleid”, om tot de zoo zeer geslaagde herdenkingssamenkomst te kunnen komen.

Het doet prettig aan, dergelijke verslagen omtrent de verrichtingen in ons land, ook in buitenlandsche kerkbladen opgenomen te zien. — Mogen wij echter allen met het vaste voornemen bezielde zijn, het hierbij niet te laten, doch meerdere gelegenheden aanwenden, teneinde onze land- en stadgenooten op de juiste en doeltreffende wijze „Mormoon-bewust” te maken. Dit kan zoowel individueel als in groepsverband.

Het „hoe” hiervoor kunnen wij allen te weten komen door het bijwonen der klassen in de hulporganisaties; zoowel Zondagschool, O.O.V. als Z.H.V. geven zoo duidelijk aan dat „ware godsdienst alle levensphrases beslaat en zich niet slechts tot het geestelijk deel beperkt”. — Er werd eens omtrent de Mormonen gezegd, dat „willen wij de Mormonen vernietigen, dan moeten wij de ijver van de Mormonen hebben.” Dit gezegde pleit voor de ijverzucht van ons volk; kan het van ons allen worden gezegd?

VOOR JONGE OGEN
Bladen uit mijn Dagboek
door President Wilford Woodruff
HOOFDSTUK XXIV.

(Vervolg)

Op 3 Maart 1840 ging ik, in vervulling van het woord des Heren tot mij, per rijtuig naar Wolverhampton, een afstand van 40 K.M. en bracht daar de nacht door. De volgende morgen nam ik wederom een rijtuig en reed door Dudley, Stourbridge, Stourport en Worcester en liep verder een aantal K.M. naar den heer John Benbow, Hill Farm, Ledbury Herefordshire. Dit was een boerenstreek in het zuiden van Engeland, een streek nog door geen ouderling van de Laterdaagse Heiligen bezocht.

Ik bemerkte dat deze Benbow een welgestelde boer was, die 120 H.A. land te zijner beschikking had, een groot huis bewoonde en over voldoende middelen beschikte. Zijn vrouw Jane had geen kinderen.

Ik stelde mezelf voor als een zendeling van Amerika, een ouderling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die op het bevel des Heren als een boodschapper van zaligheid tot hem was gezonden, om het evangelie des levens aan hem en zijn huisgezin te verkondigen en de bewoners van het land.

Mijnheer Benbow en zijn vrouw ontvingen mij met verheugd hart en dankbaarheid. Het was avond, toen ik aankwam, na ongeveer 77 K.M. per rijtuig en te voet te hebben afgelegd, maar nadat ik wat gegeten had, gingen wij zitten en spraken tot twee uur 's morgens met elkander.

Mijnheer Benbow en zijn vrouw verheugden zich over de blijde tijdingen, welke ik hun omtrent de volheid van het eeuwig evangelie bracht, hetwelk God door de mond van zijn profeet, Joseph Smith, in deze laatste dagen had geopenbaard.

De mededelingen, welke mijnheer Benbow mij gaf, stemde mij verblijd; er was n.l. een groep mannen en vrouwen — meer dan zeshonderd in getal, — die zich van de Wesleyaansche Methodisten hadden afgescheiden en de naam van Verenigde Broeders hadden aangenomen. Zij hadden vijf en veertig predikers vanuit hun eigen groep en hadden kerkzalen en vele huizen, waarvoor zij een vergunning van het land hadden ontvangen, om daarin te prediken. Dit lichaam van Verenigde Broeders zocht naar licht en waarheid, doch zij waren gegaan zover zij konden en hadden ten laatste den Here aangeroepen, om voor hen de weg te openen en hun licht en kennis te zenden, opdat zij de ware weg tot zaligheid mochten weten.

Toen ik deze dingen hoorde, kon ik duidelijk inzien, waarom de Here mij had geboden, toen ik nog in de stad Hanley was, die plaats te verlaten en naar het zuiden te gaan, want in Here-

fordshire was een groot arbeidsveld voor het vergaderen van vele Heiligen tot het koninkrijk van God.

Ik begaf mij vol vreugde ter ruste, na eerst tot God mijn dankbaarheid en gebeden te hebben geuit, en sliep rustig tot het opgaan der zon. Ik stond de volgende morgen op, ontbeet en vertelde mijnheer Benbow, dat ik gaarne aan de arbeid van mijn Meester wilde beginnen door het volk het evangelie te prediken. Hij had een grote zaal in zijn huis, waarvoor hij een vergunning tot prediken had en hij zond bericht door de ganse omgeving, dat die avond een Amerikaanse zendeling in zijn huis zou prediken.

Zeshonderd bekeerlingen tot de Kerk werden in deze poel gedoopt.

Toen het tijdstip van aanvang bijna was aangebroken, kwamen er reeds vele burens binnen en ik hield mijn eerste evangelietoespraak in het huis. Ik predikte eveneens de volgende avond op dezelfde plaats en doopte zes personen, waaronder mijnheer Benbow en zijn vrouw, en vier predikers van de Verenigde Broederen. Ik besteedde de volgende dag aan het uitgraven van een poel en maakte deze voor dopen gereed, daar ik zag, dat velen daar zouden worden gedoopt. Nadien doopte ik zeshonderd personen in dat water.

Op Zondag, de 8e, predikte ik 's morgens te Frome's Hill, 's middags te Stanley Hill en 's avonds bij John Benbow, Hill Farm.

In de kerk, welke dichtbij het huis van broeder Benbow stond, en waarover de predikant der kerk presideerde, waren die dag slechts vijftien mensen aanwezig, terwijl ik een grote vergadering had, naar schatting een duizend personen, die overdag en 's avonds mijn vergaderingen bijwoonden.

Toen ik die avond in het huis van broeder Benbow opstond om te spreken, kwam er een man binnen en zeide me, dat hij

veldwachter was en door den predikant van de kerk gestuurd was met een order, om mij te arresteren. Ik vroeg hem : „Voor welke misdaad ?” Hij zeide : „Voor het prediken tot het volk.” Ik zeide hem dat ik, zowel als de predikant, een vergunning tot prediken had en ik, als hij zolang een stoel wilde nemen, met hem na de vergadering wilde blijven. Hij nam een stoel en ging naast me zitten. Ik predikte een uur en een kwartier over de eerste beginselen van het eeuwig evangelie. De macht van God rustte op mij, de Geest vervulde het huis en de mensen werden overtuigd. Aan het einde der vergadering opende ik de gelegenheid tot de doop en zeven gaven zich op. Onder hen waren vier predikers en de veldwachter.

De laatste stond op en zeide : „Mijnheer Woodruff, ik zou graag gedoopt willen worden”. Ik zei hem, dat ik hem wel wilde dopen. Ik ging naar de poel en doopte de zeven. Toen kwamen we te zamen, ik bevestigde er dertien, brak brood voor de Heiligen en wij verheugden ons te zamen. De veldwachter ging naar den predikant en zeide hem dat, wilde hij mijnheer Woodruff arresteren voor het prediken van het evangelie, hijzelf maar moest gaan en hem dagvaarden, want hij had hem de enige ware evangelietoespraak horen houden, waarnaar hij ooit in zijn leven had geluisterd. De predikant wist niet wat te doen en zond daarom twee kosteren van de Kerk van Engeland als spionnen, om de vergadering bij te wonen en te weten te komen, wat wij predikten. Doch zij werden beiden in het hart gegrepen en ontvingen het woord des Heren met blijdschap, en werden gedoopt en bevestigd tot leden der Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagse Heiligen.

De predikant werd ongerust en hij durfde niemand anders meer te sturen. De predikanten en bedienaars van het Zuiden van Engeland riepen een vergadering bijeen en zonden een verzoekschrift naar den Aartsbisschop van Canterbury, om het parlement te verzoeken een wet uit te vaardigen, waardoor den „Mormonen” het prediken in het Britse Rijk zou worden verboden. In dit verzoekschrift meldde de predikant, dat een Mormoonse zendeling vijftienhonderd mensen had gedoopt, merendeels leden van de Engelse Kerk, en dit wel tijdens de laatste zes maanden. Doch de Aartsbisschop en de raad, die zeer goed wisten, dat de wetten van Engeland allen godsdiensten onder de Britse vlag volle vrijheid verleenden, zonden alle ondertekenaars van het verzoekschrift bericht, dat indien hun de waarde der zielen evenzeer ter harte ging als de grond waar hazen, vossen en honden rondliepen, (de predikanten waren hartstochtelijke jagers — Red.) zij niet zovelen van hun kudde zouden verliezen. Ik ging voort met prediken en doopte dagelijks.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Aangesteld

Oud. Platt D. L. Ward is van Rotterdam-Overmaas overgeplaatst naar Haarlem, alwaar hij als gemeentepresident zal werkzaam zijn.

Ontslagen

Oud. Henry Visser, laatstelijk werkzaam als president der Haarlemsche gemeente, werd op 27 October j.l. van zijn zendingsarbeid in Nederland ontslagen.

Hij zal op 2 November a.s. aan boord van het s.s. „Axel Johnson” vanuit Antwerpen via het Panamakanaal naar Californië vertrekken, alwaar hij zijn familie zal ontmoeten en gezamenlijk naar Ogden zal worden terruggekeerd. Wij bidden, dat de zegeningen des Heeren Oud. Visser op zijn reis zullen nabij zijn, opdat hij zijn vrouw en kinderen in den besten welstand zal mogen aantreffen en moge de Heere hem eveneens op zijn verderen levensweg blijven zegenen.

Doopdiensten

Vrijdagavond 16 October j.l., werd in de Amsterdamsche zaal een doopdienst gehouden, waarbij de volgende personen werden gedoopt: door Oud Henry Visser, Marinus Cornelis Dingeman van der Boogert van Haarlem, Thijs Runia van Heiloo en Johanna Cornelia Hessen van Haarlem; Pieter Jasper, Dirk Groot Jr. en Annigje Maria Knollema, allen van Amsterdam, werden door Oud. Leon de Korver gedoopt.

Zaterdagavond, 17 October d.a.v. werden tijdens een doopdienst der Rotterdamsche gemeente de volgende personen gedoopt: Dina Judith Rogge door Br. L. Plaizier en Catharina van 't Hart, Johannes Nieuwland en Johannes Marinus Brouwers door Oud. Lamar T. Holt.

Wij verheugen ons in den stap, welken deze personen allen hebben ondernomen en wenschen hun geluk en vreugde en de keurzegeningen des Heeren bij hun verderen levenswandel en bidden, dat zij getrouw zullen blijven aan de waarheden van het Herstelde Evangelie van Jezus Christus.

»Vele handen.....«

Br. E. W. Reys, koorleider van het Overmaassche zangkoor, vraagt zeer vriendelijk de medewerking van leden in de Zending voor het copieëren van de muziek der orkestpartijen van de cantate „The Restoration”, alsmede het bijschrijven van den Hollandschen tekst in de oorspronkelijke muziekboeken. Van al het daartoe benodigd materiaal zult U in het bezit worden gesteld, wanneer U toezending er van tegemoet wilt zien en hiervan bovengenoemden koorleider in kennis stelt. Zijn adres luidt: Hilledijk 11a, Rotterdam (Z.). „Vele handen maken licht werk!”

Ontslagen

Broeder W. A. van Komen Jr., secretaris der Groningsche gemeente, werd op Zondag, 11 October j.l., van zijn plichten in dit ambt ontslagen, wegens vertrek naar Amsterdam. Wij hopen ernstig, dat de Heere hem op zijn verderen levensweg zal zegenen en dat hij in de Amsterdamsche gemeente een goede kracht zal zijn.

Van de Kerk afgesneden

Op 25 October 1936 werd Klaas Kaper, lid der Amsterdamsche gemeente, wegens handelingen in strijd met Kerkvoorschriften, van de Kerk afgesneden.

Z.H.V.-Conferenties

Bij de opening van de winterlescursussen der Zusters-Hulpvereniging werden door deze vereniging in Nederland verschillende conferenties gehouden, die alle in veler opzicht geslaagd mogen heeten. Districtsgewijze werden ze als volgt gehouden:

Groningsche district, 4 October j.l.

Amsterdamsche en Utrechtsche districten te Amsterdam, 11 Oct. j.l.

Rotterdamsche district te Rotterdam 18 October j.l.

Vele wijze raadgevingen hebben de leden der Z.H.V. ter harte kunnen nemen; aansporing tot bijwoning der Z.H.V.-bijeenkomsten, actieve deelname aan de lessen, juiste toepassing der in deze lessen vervatte theorieën namen daarbij een belangrijke plaats in.

Bijna ten overvloede zij hier nogmaals opgemerkt, dat de Z.H.V. voor alle vrouwen der gemeenten toegankelijk is. Naast haar arbeid voor het verlichten der nooden van anderen ontvangen zij de ontwikkeling, die ze als vrouw en moeder zoo zeer behoeven en waardoor zij beter dan ooit te voren kunnen aantoonen, dat de beginselen van het ware Evangelie op het geheele dagelijksch leven van toepassing zijn en Joseph Smith in het oprichten van deze belangrijke organisatie een door God geïnspireerd werk heeft verricht.

40-jarig Huwelijksfeest

Op 15 November a.s. hopen Grietje van der Ploeg en Dirk Bos van de Groningsche gemeente, den dag te herdenken, waarop zij 40 jaar geleden in het huwelijk traden. Moge deze zoo gedenkwaardige dag hun tot een onvergetelijke worden gemaakt!

ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE

De najaarsconferentie van het Rotterdamsche district zal worden gehouden op 14 en 15 November 1936.

De bijeenkomsten zijn als volgt:

Zaterdagavond 8 uur: Boek van Mormon-Schouwspel.

Zondag 10 uur v.m., 3 uur n.m. Openb. Vergadering.

Deze vergaderingen alle in de zaal St. Janstraat 15.

Zondagavond 7 uur: Openbare vergadering in het Nutsgebouw, Oppert 81.

Tracht niet één bijeenkomst te verzuimen! Het welslagen eener conferentie is van Uw aller opkomst afhankelijk! Komt U dus ook.... maar niet alleen..... ook Uw vrienden zijn welkom!

INHOUD

Hoofdkantoor der Kerk.	345	Nederlandsch Zendingsge-	
Priesterschap	346	beuren in Utah's Kerktijd-	
Kerknieuws van overal	348	schriften.	353
Jezus de Christus	349	Voor jonge ogen	356
Van de Redactie :		Gebeurtenissen in de Zending	358
		Rotterdamsche Conferentie. . .	360

Uitgegeven door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam (N.)

Verkrijgbaar in alle gemeenten der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—,

Buitenland f3.25 — Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615.